

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1265026/5

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב דניאל אדרי – אב"ד, הרב אלעד עלי, הרב משה זאדה

התובעת:

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד רות אשרף ממך)

הנדון: 'חזקת חיוב' בכתובה כשהאישה שתבעה גירושין

פסק דין

בפני בה"ד תביעת האישה לכתובתה.

הצדדים נישאו בתאריך 8.12.18.

בתאריך 20.7.20 הגישה האישה תביעת גירושין ובנוסף תביעת כתובה, עליה נדון בפסק דין זה.

בהחלטת בית הדין מתאריך 1.7.21 חויב הבעל במתן גט לאשתו.

בתאריך 10.10.21 גירש הבעל את אשתו.

לאחר דיון שנערך בעניין הכתובה בין הצדדים בהרכב מ' נקבע בתאריך 15.7.21 שהבעל חייב לשלם לאשתו את מלא סכום הכתובה.

על פסק דין זה הוגש ערעור לבית הדין הגדול, כאשר, לטענת הבעל, פסק הדין ניתן למרות שלא הגיש את סיכומיו וללא חקירה ודרישה.

בהחלטת בית הדין הגדול נקבע שהתביעה תידון מחדש בהרכב אחר.

בתאריך 6.12.22 נערך דיון בנוכחות הצדדים וב"כ האישה.

האישה נחקרה ע"י ב"כ האישה ונשמעו טענות ומענות הצדדים. לאחר מכן הגישו הצדדים את סיכומיהם.

לקמן טענות ומענות הצדדים כפי שעולה מהדיון שהתקיים בפני הרכב זה ומהחומר המצוי בתיק:

לטענת האישה בעלת אופי שתלטני וכפייתי ובית הדין נוכח בכך בעת הדיון שהתנהל בפניו.

לדבריו האישה הפכפכה בהתנהגותה באופן קיצוני, רגע אחד שולחת לו דברי אהבה ובמשנהו מסלקת אותו מהדירה. היא גרמה לניתוק שלו מחבריו, מכריו וממשפחתו הקרובה.

האישה נהגה בקמצנות שביישה אותו בפני מכריו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עוד טען האישה שהאישה קנאית באופן אובססיבי.

לדבריו האישה נהגה לקלל אותו ואת אימו, ואף נהגה כלפיו באלימות כולל זריקת מראה גדולה וזריקת סלטים שהכינה.

לדברי האישה התנהגות האישה במהלך הדיון מעידה כאלף עדים על אופן התנהלותה בבית. התנהגות האישה הפוכה מהתנהגות האישה שהוא, לדבריו, עדין, נעים הליכות וטוב לב ושהרעיף עליה מתנות ברוחב לב.

האישה הגישה תלונת שווא כנגד האישה וניסתה להפליל את האישה על לא עוול בכפו. בנוסף לכל האמור לדברי האישה עזבה את בית המגורים מיוזמתה, וזאת ללא סיבה, והגישה תביעת גירושין. מהאמור עולה שעל האישה להוכיח את זכאותה לכתובה.

האישה משכה 200,000 ש"ח מהחשבון המשותף וסכום זה הועבר לחשבון אחותה של האישה. במקביל הגישה תלונה למשטרה כנגד האישה ועצרה אותו.

לדברי האישה הצדדים כלל לא חרדים ואפילו לא דתיים קלאסיים. האישה הציג לבית הדין תמונות מתקופת היכרות הצדדים קודם הנישואין שמוכיחות לדבריו את הטענה. לדבריו קודם הנישואין היה ביניהם מגע אינטימי הכולל חיבוקים ונשיקות ואף ישנו יחד הן בדירת האישה והן בדירת הורי האישה.

לדבריו כל טענות האישה בדבר שינוי אורח החיים של האישה אינן נכונות, להיפך, האישה היא ששינתה את התנהלותה, וזאת כדי להשיג יתרון משפטי בתביעת הכתובה בעוד שהאישה נשאר כפי שהיא.

לדברי האישה הטענות שמצרפת האישה בהם נראות בחורות בעירום כמעט מלא אינן קשורות לאיש, מדובר בחברות של אחיו. אמנם האישה היה נוכח באותו אירוע בו צולמו התמונות אבל מעבר לנוכחות באירוע אין לו קשר לאותן בחורות.

לטענות האישה אישה משקר לאורך כל ההתנהלות המשפטית. האישה שיקר בביה"ד הגדול כאשר טען שהאישה לא נחקרה בעוד שהיא נחקרה בתאריך 10.3.21 (שורות 109 – 181).

האישה המשיך לשקר בטענותיו כנגד האישה, האישה טען שהאישה הכתה אותו ואף שברה חפצים ולא הציג שום ראיה שתומכת בדבריו.

לדברי האישה אישה לא חידש ולא הוסיף דבר על הנאמר בדיון ההוכחות שהתקיים בתאריך 10.3.21.

האישה טוענת שהתנהגותה במהלך הדיון לא משקפת דבר היות והיא עוברת עינוי על ידי האישה שרומס ומשמיץ אותה.

האישה חוזרת על טענותיה שהיא ספגה אלימות מילולית ופיזית מהאיש. היא אישה חרדית שרצתה להקים בית ומשפחה על אדני התורה, והתברר לה שנישאה לאדם שאינו חרדי ומנהל אורח חיים חופשי.

יש לציין שהוגשו תמונות בהם נראים האישה והאיש עם אנשים אחרים במסעדה, אבל כבר בדיון הסבירה האישה שמדובר בהצעת הנישואין והסובכים הם האחים שלו ולא חברים כפי שטען האישה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה מכחישה מכל וכל את הטענות שישנו ביחד והיה ביניהם מגע אינטימי קודם הנישואין.

האישה מכחישה שהיא עזבה את הבית. לדבריה, האיש הוא זה שגירש אותה ועשה זאת ע"י הודעת ווטסאפ שנשלחה בתאריך 26.3.22. האישה נאלצה לעזוב את דירת המגורים בעוד שהאיש נשאר לגור בה עם בת זוגו.

האישה טוענת שלא רק שלא לקחה כספים, אלא ההיפך הנכון, מחו"ד האקטואר עולה שהאיש הוא זה שהעלים כספים מהאישה.

האישה אכן הזמינה משטרה וביטלה את התלונה, והדבר רק מוכיח שהאישה רצתה בשלום בית ופניה לא היו לגירושין, שלא כמו שטוען האיש.

האישה טוענת שהאיש בגד בה עם מ'. אמנם האיש נשאל על כך בדיון וענה על כך שלא היה עם נשים אחרות וטען שמ' היא חברה טובה, אבל למעשה עד היום מ' היא בת זוגו של האיש שממשיך לחיות איתה תחת קורת גג אחת.

זאת ועוד, שבעוד שבדיון ההוכחות האחרון הכחיש האיש כי בגד באשתו בדיון בתאריך 10.3.21 הודה שרעה זונת.

האישה מכחישה שנהגה באלימות כלפי האיש או שזרקה עליו חפצים או סלטים. גם התמונה שהוצגה לבית הדין בה נראים חפציו של האיש זרוקים האישה טוענת שמדובר בתמונה פיקטיבית שהאיש צילם.

לסיכום לטענת האיש ישנן שלוש סיבות מרכזיות להפסד האישה את כתובתה:

- א. אישה הטוענת מאיס עלי מפסידה כתובתה.
- ב. הגירושין יצאו ממנה, היא עזבה את הדירה והיא זאת שתבעה גירושין.
- ג. התנהגות האישה במהלך חיי הנישואין, כמפורט לעיל.

בית הדין יתייחס לשלוש הטענות.

טענת מאיס עלי והפסד הכתובה

אמת שאישה הטוענת מאיס עלי מפסידה כתובתה וכן פסק מרן השו"ע סימן עז סעיף ב'. עם זאת, בנידון דידן האישה לא טענה מאיס עלי באופן הרגיל, אלא לדברי ב"כ האיש (בכתב הסיכומים), מתוך טענותיה על התנהגותו עולה טענת מאיסות.

כאשר אישה מעלה טענות שענינם "איני יכולה לגור עם נחש בכפיפה אחת", כגון בנידון דידן, שהאישה טוענת שאינה יכולה לגור עם מי שאורח חייו אינו תואם את אורח חייה ואת אורח החיים שהציג בפניה כשהכירו, עם מי שמקלל ומשפיל אותה ומכה אותה וכיו"ב, אין היא נכנסת תחת ההגדרה של אישה הטוענת 'מאיס עלי' שענינה מופיע בדברי הפוסקים, אלא טענות כגון אלו הן העילה לרצונה של האישה בגירושין, והמאיסות היא רק פועל יוצא מההתנהגות הפסולה של הבעל, לטענתה, אך לא המאיסות היא הגורם לגירושין.

עייין בכך בפסק דין של בית הדין הגדול תיק מספר 1113045/1 ע"י הדיינים הגר"א איגרא, הגר"ש שפירא והגר"צ לוז - אילוז שדנו במקרה מעין זה, ועל האמור הוסיפו וכתבו שבאם טענות מעין אלו מוכחות ניתן לחייב את הבעל בגט ובתשלום של מלא הכתובה, וז"ל:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"[...] אולם כאמור לדעתנו עיקר הטיעון שבפי המערערת הוא עילת הגירושין, המדגישה את התנהגותו של הבעל שאינה מאפשרת חיי נישואין תקינים - מציאות של "אין אדם חי עם נחש בכפיפה אחת" ולא מאיסותו.

[...]

ואף גם זאת נוכל לומר, לפום ריהטא, שאילו דברי האישה היו מוכחים ללא ספק ייתכן שהיה ניתן לחייב את הבעל בסידור גט ואף לשלם לה את מלא כתובתה."

ועי"ש עוד באורך.

בנידון דידן הדבר נכון שבעתיים, היות והאישה ניסתה בכל דרך להגיע לשלום בית כפי שיובא לקמן, וממילא ברור שהאיש לא מאוס בעיניה אלא התנהגותו כפי שהיא מפריעה לה.

כך שטענת האיש בדבר הפסד הכתובה מטעם זה נדחית.

האישה תבעה את הגירושין וגרמה להם

ככלל, כאשר האישה גרמה לגירושין היא מפסידה את כתובתה, וכן מוכח מדברי הראשונים, עיין בתוס' יבמות (דף סה ע"ב ד"ה כי) וברא"ש (יבמות פרק ו' אות כ') שדנו במי שאין לה ילדים וטוענת בעינא חוטרא לידה ומרא לקבורה, שנפסק שחייב להוציא, ובשם רבנו חננאל כתבו שכה"ג אין לה תוספת כתובה דאדעתא למיפק לא אוסיף לה. וע"ע במאירי יבמות דף סה ע"ב ויבמות דף קיב ע"א. וכ"כ הכסף משנה פרק כד מהלכות אישות הלכה ב'.

אמנם עזיבת הבית ופתיחת תביעת גירושין יכולים להיות סימן לכך שהאישה גרמה לגירושין, אבל הם לא מהווים סיבה להפסד הכתובה, כי כאשר האישה נאלצה לעשות זאת לא אמרין הכי.

עיין בטור סימן קיח שכתב וז"ל:

"מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה אין לה מן הדין לגבות זולתו וכו' ואם תבע הוא הגירושין אינו יכול לגרשה אלא לרצונה או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובתה עיקר ונדוניא ותוספת."

מדברי הטור עולה שהמבחן הקובע להפסד הכתובה הוא - "יצאו הגירושין ממנה". כאשר הגירושין יוצאים ממנה, היינו היא זו שהחלה בתהליך שסופו גירושין, היא מפסידה את כתובתה. יסוד זה מופיע גם בדברי הגהות אשר"י כתובות פרק יג אות ה' וז"ל:

"וכן מצאתי בתשובת רב פלטוי גאון, וזה לשונו, והיכא דארגילו קטטה אם היא מרגלת, כמורדת הוי, ואין לה כלום, ואם הוא מרגיל יש לה כל כתובה וכו'."

מדברים אלו עולה שהמדד הקובע הוא מי הגורם לגירושין, וכלשון הטור "ממי יצאו הגירושין", אם הבעל הוא הגורם - הרי הוא חייב בתוספת כתובה, למרות שהאישה תבעה גירושין, ואם האישה גורמת - הרי הוא פטור מתוספת כתובה.

יסוד הדברים מופיע גם באחרונים, ע"ע בשו"ע סימן קטו סעיף ד' שכתב לגבי המקללת את בעלה וז"ל:

"איזו היא דת יהודית, הוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל. ואלו הם הדברים שאם עשתה אחת מהם עברה על דת יהודית וכו' או שהיתה מקללת אבי בעלה בפני בעלה, וכו' (וע"ל סי' קנ"ד טז ה"ה המקללת בעלה בפניו), בכל אחד מאלו תצא בלא כתובה, אם יש עדים שהתרה בה תחלה ועברה על התראתו."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וע"ש בבאר היטב ס"ק יד שכותב בשם מהר"א וז"ל:

"ודוק' על מגן, אבל אם מכה לה או מצערה הרבה, אין אדם נתפס על צערו ואינה מפסדת כתובתה."

וע"ע באורך בפסק דין של הרכב זה בתיק מספר 1192978/2.

בנידון דידן אין ספק שהאישה פתחה בתביעת הגירושין, עם זאת, ישנה הכחשה מקצה לקצה בשאלה ממי יצאו הגירושין.

לטענת האישה, הבעל הוא הגורם לגירושין והוא שגרם לה להגיש את התביעה. הבעל שינה את אורח חייו, הציג עצמו לפניו כחרדי ולאחר הנישואין לא נהג ככזה. הבעל קילל השפיל אותה ואף נהג כלפיה באלימות פיזית ובנוסף הבעל ניהל מערכות יחסים עם נשים אחרות.

לטענות הבעל, לא רק שהאישה עזבה את הבית ופתחה בהליך הגירושין, אלא גם החיים איתה היו בלתי נסבלים, היא זאת שקיללה והיא זאת שהכתה אותו. הבעל מכחיש את דברי האישה כאילו הציג עצמו כחרדי, ולטענתו האישה עצמה אינה חרדית והתנהגותה היא הצגה לצורך תביעת הכתובה.

הכחשה זאת עומדת גם בבסיס הטענה השנייה של הבעל שהתנהגות האישה בחיי הנישואין היא עילה להפסד הכתובה.

לבית הדין הוגשו ראיות למכביר שתומכות בדברי האישה, חלקם בסיכומי האישה שהוגשו להרכב זה, וחלקם בסיכומי האישה שהוגשו להרכב הקודם (רובם הוגשו בשני כתבי הסיכומים).

בטופס בניית האירוע בני הזוג, מצוין שהצדדים התחתנו באירוע בהפרדה מלאה. בדרישות מיוחדות נכתב: "הכלה שומרת נגיעה, נא לשים לב". וכן צוין "הפרדה מלאה ללא פתחים, הכול אטום מהכניסה" (נספח ד' לסיכומי האישה), מהאמור נראה שבני הזוג חשבו לנהל אורח חיים דתי.

האישה עצמה בחקירה שהתנהלה בתאריך 10.3.21 (שורות 201-192 לפרוטוקול) נשאל על כך וטען שהמשפחות שלהם חרדיות. לגבי זה שצוין שהכלה שומרת נגיעה, השיב שאינו יודע וחזר וטען שהיא לא שמרה נגיעה.

עיין שם עוד שתשובותיו סותרות זו את זו. כאשר נשאל האם התחתנו על דעת שאתם זוג חרדים? השיב - לא. עם זאת אישר שהוא חבש כיפה שחורה, וכאשר נשאל - הכרת אותה עם גרביים ואמרת שזה הדרך שאתה רוצה שתהיה לך בחיים? השיב - בוודאי. כיום נראה ממסמכים שהאישה מצרפת שהאיש לא מנהל אורח חיים דתי, צורפו מסמכים מכביש שש מהם עולה שהאיש נוסע בשבת, האיש מבלה עם בחורות בבריכה ובמועדונים בצורה שלא הולמת אדם בעל אורח חיים דתי, ומעל הכול בכתב הסיכומים של האיש מצוין להדיא שהאיש לא חרדי ואף לא דתי קלאסי. ועיין עוד בהמשך בעניין זה.

האישה הציגה הודעות ס.מ.ס. מהם עולה באופן ברור שהאיש יזם את הגירושין. כך ב- 26.3.20 האיש כותב שאין על מה לדבר, הזוגיות הגיעה לקיצה, והוא לא שם בשבילה, האישה מבקשת לדבר והאיש בתגובה עונה "נספיק לדבר עוד קצת, אבל אלו המסקנות, אז אל תנסו לשנות אותם כי זה לא ילך".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הקללות וההשפלות

האישה הציגה לבית הדין תמלול של שיחות שהיו לה עם הבעל, ומהם עולה תמונה קשה מאוד של צעקות קללות קשות מאוד ויריקות. הבעל לא הכחיש וטען שהיא גרמה לו לדבר כך, ההתנהגות שלה הוציאה את זה ממנו, כדבריו.

למותר לציין שהבעל לא הציג שום ראיה ואף לא תחילת ראיה לטענותיו על התנהגות האישה, וגם אם נניח שאכן יש ממש בדבריו, קשה להבין איך מאן דהו יכול לדבר כך בכלל ובפרט אל אשתו.

לטענות האישה בדבר התנהגות הבעל יש גם 'רגלים לדבר', מדו"ח של יועץ הנישואין הרב מ' י' (נספח ז' לסיכומים). בדו"ח מצוין שהאישה התלוננה על מריבות, על דיבור תוקפני ושבירת חפצים, בעוד שהבעל התלונן על כך שהאישה מדברת ומספרת יותר מדי. עוד מצוין שם שהאישה הגיעה אליו לבית לאחר ריב במהלך סעודת השבת, שכלל אלימות וזריקת חפצים, והוא ואשתו התלוו אליה הביתה להרגיע את הרוחות. נשים לב שהאישה כבר טוענת את טענותיה שטענה בפני בית הדין, בעוד שטענות הבעל הם מינוריות וכלל לא כוללות טענות מסוג הטענות שטען בבית הדין.

עוד הציגה האישה הודעות שלה לאיש בשעות הקטנות של הלילה (04:09, 00:28 וכו') בהם היא מחפשת את הבעל שנעלם ולא הודיע לה היכן הוא, ובנוסף רישומים מכביש שש בהם נראה שהוא נסע בו בשעות אלו.

הטענה על קשר של הבעל עם נשים אחרות

האישה הציגה לבית דין תמונות בהם נראה הבעל שוחה בבריכה ומבלה עם נשים אחרות.

כאשר הבעל נשאל על כך בתאריך 10.3.21 (שורות 219-222) הוא לא הכחיש את עצם השהות שלו עם נשים אחרות בבריכה, אלא טען שזה לא היה בשבת כי הוא שומר שבת.

יש לציין שגם בחקירה של הבעל לגבי הקשר שלו עם נשים אחרות (שורות 218-208) ישנן סתירות בדבריו. בתחילה הכחיש שיש לו בת זוג, לאחר מכן מודה שישנה בחורה בשם מ' שגרה אצלו ושהוא חי עם ת'.

על כל האמור יש להוסיף שהאישה ניסתה להגיע לשלום בית, כפי שעולה מהודעות ששלחה לבעל ואף יזמה פניה ליועצי נישואין.

בסיכומי האישה הוגשו חו"ד של היועצת ש' ל', של הרב מ' ח' של הרב מ' י' ומ' ש' (נספח ז') מהם עולה שהאישה יזמה את הטיפול, דאגה להמשכו של הטיפול ואף הראתה רצון לשלום בית.

אמנם גם האיש צירף מכתב מהיועצת הגברת ש' ל' ב', ובכתב הסיכומים נטען שהיא היועצת המקצועית היחידה לטענת האיש בסיכומיו במכתב נכתב וז"ל:

"ההצפה הרגשית אשר באה לידי ביטוי בהתפרצויות כעס וצעקות מצידה של י' לא הובילה לשינויים בקשר. הרצון של א' לשנות ולהשתנות למען הקשר לא הספיק כדי לגשר על הפערים."

ומכך מסיק האיש וב"כ שהאשמה לכישלון הנישואין תלויה באישה. עוד נטען שהאיש שילם על הטיפולים והוא שיזם אותם (סעיפים 66-69).

הדברים הללו מעוררים אי נוחות וזאת בלשון המעטה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הצדדים היו אצל יועצים רבים שנמנו לעיל, ויש עוד אחת שהיא אשת מקצוע מ' ש' יועצת זוגית ועובדת סוציאלית. כך שהקביעה שיש רק אחת שהיא מקצועית אינה נכונה.

שאר היועצים, ששמותיהם הושמטו מכתב הסיכומים של האיש, כולל גברת ש' ל' ציינו במפורש שהאישה היא שיזמה את הפניה אליהם והיא שדחפה את הטיפול ולא כפי שנכתב בכתב הסיכומים של האיש. וז"ל חו"ד של גברת ש' ל':

"האישה י' קיבלה המלצה ע"י הרבנית שלה יצרה עימי קשר טלפוני וקבענו פגישה.

האישה י' דאגה לקבוע פגישה מסודרת מידי שבוע. כשנתבקש, הבעל אף הוא יצר עימי קשר במידת הצורך."

מכל חו"ד הדעת שהוגשו לבית הדין עולה שהאישה רצתה והייתה מעוניינת בשלום בית בעוד שהבעל היה במקרה הטוב פסיבי.

מעבר לכל האמור, המסמך עליו מתבסס האיש בסיכומיו לא הוצג לבית הדין בסיכומים, למרות שנכתב בכתב הסיכומים סעיף 68 "במכתב המצורף", כך שלא ניתן לראות את התמונה בכללותה, ומשתי השורות שצוטטו מהמסמך והובאו לעיל לא ברור בכלל מי האשם האם האישה או האיש וז"ל...

כאמור לעיל, האישה הציגה ראיות למכביר שמאשרות ותומכות בטענותיה. לעומת זאת האיש למרות הטענות הקשות שיש לו כנגד האישה לא הציג לכך ראיות.

בפתיחה לסיכומי האיש ובסיומם הובא באריכות ראייה אחת והיא התנהגות האישה בבית הדין. התנהגות שמוכיחה לדברי הבעל וב"כ את התנהגותה של האישה בחיי הנישואין.

בשונה מהבעל וב"כ, בית הדין התרשם שעומדת לפניו אישה מרת נפש שבעלה מכפיש את שמה פעם אחר פעם, ללא ראיות, ומנצל הליכים משפטיים כדי להתעמר בה!

על כל האמור, ולמעלה מן הצורך, יש להוסיף את האמור בפסק הדין של בית הדין הגדול המוזכר לעיל, בו נכתב שתביעת גירושין של האישה מקימה לבעל טענת פטור מהכתובה, אבל לא מבטלת את חזקת החיוב, ואינה מטילה את מלא נטל הראייה על האישה וז"ל:

"אגב אורחא נימא מילתא בעניין עקרוני [...] אמנם כאשר אישה תובעת גירושין בלי עילות המצדיקות את הגירושין אין היא זכאית לכתובה, כיון שהגירושין יצאו ממנה. אך מכל מקום אין זה אומר שעצם תביעת הגירושין על ידי האישה מבטלת את חזקת החיוב של הבעל בכתובה, עד כדי הטלת חובת הראייה באופן מוחלט על האישה, ועד שמבלעדי ראייה ברורה הפסדיה את כתובתה. [...] לכן במקרה שהאישה טענה לעילת גירושין המצדיקה את חיוב הבעל בגירושין ובתשלום כתובתה, אבל האישה לא הצליחה להוכיח את טענתה בהוכחה שהיא מעבר לכל ספק, בשל העדר יכולת להוכיח אותה, ייתכן לומר שהחיוב בכתובה בעינו עומד, ככל שבית הדין מתרשם שיש ממש בטענותיה." עכ"ל.

יש לציין שהאיש שיקר וניצל את האפשרות שניתנה לו ע"י בית הדין הגדול כדי לשנות גרסאות.

האיש טען שלא בגד באשתו (שורה 309), בעוד שבדיון ב-10.3.21 (בזמן שהיה נשוי, הצדדים התגרשו בתאריך 10.10.2021), הודה שהיה עם נשים אחרות (שורה 209).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האיש טען בפני בית הדין שאינו חרדי ואף לא דתי קלאסי במוכן המקובל (כך גם בכתב הסיכומים), אך בדיון שנערך בתאריך 6.12.22 (שורות 275 והלאה) אמר שהוא דתי וחיפש אישה דתיה להקים בית. האישה אף צירפה מסמך מאתר הכרויות "שליש גן עדן", בו האיש מציג את עצמו כדתי ומציין שמתפלל שלוש תפילות ביום.

ראוי לציין שבית הדין לא התייחס לטענות ההדדיות על גניבה והברחת כספים, טענות אלו מקומם להיות נידונות בערכאה שדנה בענייני הרכוש ולא בבית הדין, ואין בהם משום להעיד או להצביע על אופן התנהלותו של צד זה או אחר ולו רק בגלל שהטענות הן הדדיות ולבית הדין אין את הכלים ואת הסמכות להכריע מי צודק.

לסיכום, אין ספק שהגירושיין נגרמו בגלל מחדליו של האיש ואין ספק שהגירושיין יצאו ממנו, ומשכך האישה זכאית לכתובתה.

מן הראוי היה לחייב את האיש בהוצאות, ולפנים משורת הדין בית הדין נמנע מכך.

פסק הדין

לאור כל האמור לעיל קובע בית הדין כדלהלן:

- א. האיש ישלם לאשתו את מלא סכום הכתובה (חמשים ושנים אלף דולר לפי ערך דולר 3.44 ש"ח נמצא סכום הכתובה 178,880 ש"ח).
- ב. לפנים משורת הדין, בית הדין מחייב את האיש בהתאם לחיוב שחויב בפסק הדין מתאריך ד' חשון התשפ"ב 10.10.2021 בסך של 167,440 ש"ח ובתנאי שישלם בתוך 30 יום.
- ג. במידה והאיש לא ישלם את הסכום האמור בסעיף ב' עד תאריך 1.3.2023, סכום הכתובה יעמוד על הסכום האמור בסעיף א' קרי 178,880 ש"ח.

ניתן לפרסם פסק דין זה לאחר השמטת הפרטים.

ניתן ביום ז' בשבט התשפ"ג (29/01/2023).

הרב משה זאדה

הרב אלעד עלי

הרב דניאל אדרי – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה